

Bilag II.

Finansministerens bemærkninger til bilag 10.

I skrivelse af 6. april 1973 til folketingets skatte- og afgiftsudvalg har hr. G. Breitscheid påpeget, at lovforslagets regler (§ 1, nr. 4, 7 og 8) medfører en ulighed i beskatningen ved ophævelse af kapitalforsikringer i pensionsøjemed og opsparring i pensionsøjemed, for så vidt angår ordninger, der er oprettet før 1. januar 1972.

Uligheden fremkommer, hvis der sker ophævelse før det fyldte 60. år, idet der i så fald ved opsparringen skal beregnes tillægsskat af hele værdien, medens der ved forsikring kun skal beregnes tillægsskat af den del af værdien, der hidrører fra indbetalinger efter 1. januar 1972.

Den påviste forskel i beskatningen må ses på baggrund af, at der er tale om en overgangsregel, som i et vist omfang opretholder de tidligere regler i renteforsikringsloven.

Efter renteforsikringslovens regler skulle der ved ophævelse af (tilbagekøb af) en forsikringsordning (kun) svares den samme afgift med 25 pct. af arbejdsgiverandelen, som svarede ved normalt afløb, dvs. ved forsikringssummens udbetaling efter død eller pensionering.

Ved ophævelse i utide af en opsparingsordning skulle der efter renteforsikringsloven svares afgift med 35 pct. af hele kapitalen (dog med fradrag af beløb, hvormed arbejdstagerens egne bidrag eventuelt havde oversteget 350 kr. årligt).

Af forarbejderne til renteforsikringsloven fremgår, at den beskatningsmæssige forskel skyldes, at der som regel lides et tab ved ophævelse af en forsikringsordning, således, at det kan være rimeligt at anvende en lavere afgiftssats i disse tilfælde. Dette synspunkt

er forladt i pensionsbeskatningsloven, som for så vidt angår nyoprettede ordninger fastsætter samme afgiftsregler for forsikringsordninger og opsparingsordninger. Under lovens behandling i folketinget blev der imidlertid optaget overgangsregler således, at reglen om 25 pct. afgift ved ophævelse af forsikringsordninger blev opretholdt (§ 34, stk. 3), for så vidt angår den del af tilbagekøbsværdien, der hidrører fra tiden før 1. januar 1972, medens der ikke var behov for en tilsvarende overgangsregel for opsparingerne, hvor afgiftsprocenten ved ophævelse i utide var 35 både i renteforsikringsloven og pensionsbeskatningsloven. Reglen om fradrag af beløb, hvormed arbejdstagerens egne bidrag havde oversteget 350 kr. årligt, blev derimod opretholdt ved lovens § 34, stk. 4.

Da reglerne i lovens § 48 om tillægsskat knytter beregningen af denne til det beløb, hvoraf der er betalt afgift med 35 pct., får ændringsforslaget den virkning, at det tillægsskattepligtige beløb ved opsparingsordninger omfatter bidrag fra tiden før 1. januar 1972, medens det tillægsskattepligtige beløb ved forsikringer *kun* omfatter præmier og indskud efter denne dato.

En regel om, at der ved udbetaling før pensionsalderen også af en opsparingsordning skal foretages en opdeling af udbetalingen i den del, der hidrører fra indbetalinger før 1. januar 1972, og den del, der hidrører fra senere indbetalinger, vil medføre administrative ulemper både for de pengeinstitutter, der skal beregne og indeholde afgiften, og for de skattemyndigheder, der beregner og opkræver tillægsskatten. Også kontrollen med afgiftsberegningen og med